

GORAN GLUVIĆ

VIDEO KLUB

Osebe:

gledalec 3

gledalka 1

gledalec 1

gledalec 2

gledalka 2

OPOMBA: predstava traja 60-70 minut, s tem da se obvezno vključujejo daljši in krajši premori z zrenjem v določeno točko

Na sceni je pet stolov, kakršne srečujemo v manjših dvoranah. Gledalki in gledalca že sedijo in so obrnjeni proti občinstvu, vendar gledajo nad njim v določeno točko v dvorani, ki naj bi bila ekran.

GLEDALEC 1: (pride, gleda vstopnico in išče svoj sedež) Oprostite... Oprostite. (se usede in zre v točko, potem se obrne h gledalcu 2. Hoče nekaj vprašati, a se premisli in spet zre v točko. Nato se naglo obrne h gledalki 1) Oprostite, a sem dosti zamudil?

GLEDAJKA 1: (ga pogleda in se spet zazre v točko)

GLEDALEC 1: (zre v točko, nato se obrne h gledalcu 2) A sem dosti zamudil?

GLEDALEC 2: (ga pogleda, nekaj časa ga gleda in se spet zazre v točko)

GLEDALEC 1: (zre v točko) Tega igralca poznam. Tudi zadnjič je igral v tem filmu. (se obrne h gledalki 1) Oprostite, vas smem nekaj vprašati?

GLEDAJKA 1: (ga pogleda) Izvolite.

GLEDALEC 1: Bi vas motilo, če bi prižgal cigareto?

GLEDAJKA 1: Bi. (se zazre v točko)

GLEDALEC 1: Nisem pričakoval takšnega odgovora, res ne. Pričakoval sem: ne. Gospodična, zakaj niste rekli ne?

GLEDALEC 3: Tišina tam!

GLEDALEC 1: Saj, saj. Tiho bom. Nikogar več ne bom motil. (naprej gleda v točko, potem se prične nestrpno ozirati okrog, se preteguje, zeha, si briše nos, zavezuje čevlji, vzame pribor za nohte in pogleduje točko; ko konča, se obrne h gledalki 1) Res nimam namena, da bi vas motil... Gospodična?

GLEDAJKA 1: Kaj bi spet?

GLEDALEC 1: Zakaj ste rekli: bi?

GLEDAJKA 1: O čem govorite?

GLEDALEC 1: Se spomnite? Prej sem vas vprašal, če smem prižgati cigareto, pa ste rekli: ne. Ne, ne... Vprašal sem vas, če bi vas motilo. če bi prižgal cigareto, pa ste rekli: bi. Jaz sem pričakoval: ne bi.

GLEDAJKA 1: Pa kaj vam je? Saj ne smete kaditi v dvorani. Prepovedano je.

GLEDALEC 1: A tako? Da je prepovedano... Kaj takega! (glasneje) Zakaj mi pa tega ni nihče povedal, preden sem kupil vstopnico, preden sem stopil v dvorano? Sprašujem vas, gospodična, zakaj? Jaz sem pošteno... Saj sploh ne bi prišel, če bi vedel, da ne smem kaditi!

GLEDALEC 3: Tišina tam!

GLEDALEC 1: Ne, ne, povedal bom do konca. Če mi ne dovolite, da prižgem cigareto, bom v tem trenutku vstal in demonstrativno zapustil dvorano. Torej, dovolite?

GLEDAJKA 1: Ne.

GLEDALEC 3: Prosim vas, tišina. Gledam film.

GLEDALEC 1: Torej, ne. (Se obrne in zre v točko. Zakašlja, se spet ozre na obe strani. Glasneje zakašlja, se spet ozre na obe strani, če kdo reagira na njegovo kašljanje. Še bolj zakašlja in spet ponovi gibe. Potem dolgo kašlja.)

GLEDALEC 3: A bi nehali kašljati?

GLEDALEC 1: (neha kašljati) Nehal sem kašljati. (Zre v točko, potem pa se obrne h gledalki 1) Aha, saj niste edini v dvorani. Pet nas je! Glasovali bomo. Če se ostali strinjajo, potem res ne bom prižgal cigarete. (gledalcu 2) Gospod, se vi strinjate?

GLEDALEC 2: A me lahko pustite pri miru, ko gledam film.

GLEDALEC 1: (oponašajoče) Gledam film, gledam film. Kaj je pomembnejše: film ali prižig cigarete?

GLEDALEC 2: Film.

GLEDALEC 1: Meni pa prižig cigarete. Torej, sva različnega mnenja, a ne? Sedaj se morava uskladiti. Vi boste gledali pol filma, jaz pa bom pokadil pol cigarete. Se strinjate?

GLEDALEC 2: Če se vam kadi, pojdite ven in kadite.

GLEDALEC 1: A, ne, ne. Mislite, da bom nasedel vaši provokaciji? Ne, ne bom. Odločno zahtevam, da ugodite moji zahtevi! Če ne, pa se vsaj z rezultati vašega glasovanja hočem prepričati, da je večina proti prižigu cigarete in kajenju iste cigarete. (gledalki 2) Gospa. Gospa!

GLEDALEC 3. Ali boste nehali ali pa grem po redarja?

GLEDALEC 1: Prav, prav, nehal bom. (Zre v točko.) Jebemti, to pa sploh ni naš film, zato ne razumem niti besedice. (gledalki 1) A ste videli, gospodična, vedel sem, da je nekaj narobe s tem filmom. Kaj ni to zanimivo? Pridem v kino, gledam film in šele po nekaj minutah ugotovim, da ne razumem, kaj se pogovarjajo. Kaj menite o tem, gospodična? (Zmajuje z glavo in se prične smejati.) To je pa hec!

GLEDALEK 2: Kako se lahko smejete temu prizoru? (joka) Naj vas bo sram!

GLEDALEC 1: (se zresni in zazre v točko)

GLEDALEK 2: Otrok je zgubil mater, vi pa se temu smejete. (Neha jokati.)

GLEDALEC 1: (gledalki 1) Gospodična, oprostite, mi lahko poveste, zakaj je otrok zgubil mater?

GLEDALEC 3: Tišina tam!

GLEDALEC 1: Kaj tišina! Jaz imam pravico, da zvem, zakaj je otrok izgubil mater v tem filmu. Plačal sem vstopnino!

GLEDALEC 3: Zakaj pa ne gledate filma?

GLEDALEC 1: Zato, ker me vi motite s tem: tišina tam!

GLEDALEC 3: Jaz vas motim? Neverjetno!

GLEDALEC 1: A mislite, da ste prišli v video klub, da bi motili druge gledalce s tistim: tišina tam! Če ste to mislili, potem ste slabo mislili, da veste! (gledalcu 2) A ne, gospod? Sem mu pa rekel ostro, in mislim, da je tako treba.

GLEDALEC 3: (odmahne z roko in spet zre v točko)

GLEDALEC 1: A ne, gospod? Slišite, kaj vas vprašam?

GLEDALEC 2: Kaj?

GLEDALEC 1: Vprašal sem vas: a ne, gospod.

GLEDALEC 2: Prav.

GLEDALEC: Kaj prav?

GLEDALEC 2: (se ne zmeni za gledalca 1)

GLEDALEC 1: (vzdihne) Kako dolgočasni so gledalci. Nihče se noče pogovarjati z mano. (Zre v točko, nato vstane in zavpije) Protestiram, ker se nihče noče pogovarjati z mano!

GLEDALEC 2: (vstane in ga porine na stol) A boste tiho! (se usede in spet zre v točko)

GLEDALEC 1: Bom, bom. Če družba tako hoče, bom pa tiho. (Spet se preteguje in zeha.) (Gledalki 1) Kateri film pa je to? Ne, ne, tiho bom. (Gledalki 2) A lahko nekaj povem?

GLEDALECA 2: (se ne zmeni zanj)

GLEDALEC 1: Se pravi, lahko. V redu... Torej... (zakašlja) Zakaj vseskozi molčite? Saj je film vendar zabava, a ne? Zabavajmo se. Prav, prav, bomo pa gledali film. (Gleda v točko.) Ampak, prav ničesar ne razumem, kar govorijo.

GLEDALECA 1: (ne da bi se obrnila) Imate podnapise.

GLEDALEC 1: Kje so? Ne vidim jih. A tista črta spodaj? (Se prijema, kot da bi hotel naravnati očala) Očala sem pozabil doma. Saj sem vedel, da sem nekaj pozabil. In to so bila očala. Si morete misliti? Človek gre v video klub, da bi si ogledal zanimiv in poučen film, na vse pomisli, vzame denarnico, se obleče, si obuje nogavice in čevlje, obrije, pogleda na uro, vzame uro, vzame robec, se pospreja, skratka, pripravi na kulturni dogodek, in kaj se zgodi? Pozabi očala in ničesar ne vidi. A ni to tragedija? A ni? (gledalcu 2) Oprostite, a bi mi lahko povedali, kaj trenutno piše tam spodaj?

GLEDALEC 2: Ne.

GLEDALEC 1: (gledalki 1) Pa vi?

GLEDALECA 1: Kaj jaz?

GLEDALEC 1: Doma sem pozabil očala in ne vidim podnapisov.

GLEDALECA 1: Pa kaj?

GLEDALEC 1: Prosil bi vas, gospodična, če bi hoteli brati na glas.

GLEDALECA 1: Prosim vas, nehajte me nadlegovati.

GLEDALEC 1: A tako? Vsi ste proti meni. (Zre v točko) Nihče noče pomagati človeku, ki je pozabil očala in ne more brati podnapisov. (Zaškili in bere.) Ti si bil... Se spominjaš najinega.. (Neha brati.) Zakaj tako hitro menjavajo podnapise? Pritožil se bom. (Spet bere.) Elegantna si in... (Ne bere.) Ali ne bi počasneje vrteli filma na tem trapastem ekranu! Ne morem tako hitro brati, nimam očal. Naj kdo upočasni to škatlo!

GLEDALEC 3: A boste že enkrat tiho tam!

GLEDALEC 1: (gledalcu 3) Spet vi! Redar, redar! Jaz preprosto ne morem gledati filma. Prvič, nimam očal, drugič prehitro vrtite film, tretjič, kar pa je najpomembnejše, me moti ta gospod s tistim: tišina tam! Jaz tega filma ne bom gledal in konec! Tako ne gre več naprej. Prosim vas. (Zre v točko.) In kaj sploh vidite v tej zgodbi? Nič. Tu sedite in se pretvarjate, da film razumete. Sploh veste, kaj je hotel režiser povedati s temi filmskimi plani? No, povejte mi, kaj je srednji plan? Ali je do pasu ali ni? Ali veste, zakaj je sedaj slowmotion? Ne veste. Ker ste šminkerji, filistri in malomeščani. Prišli ste v video klub, ker je sedaj v modi hoditi v video klub, a ne? Namesto vstopnice bi si kupili pivo. Vam je samo zgodba pomembna v tem filmu. Pa kaj zgodba! Dajte ga no srat. (Obmolkne in se udari po čelu.) Ha, kako sem se zajebal! Prestrašil sem se, da je že konec filma, pa je le pisalo: sedem let pozneje. Kaj sem hotel reči? (gledalki 2) Gospa, gospa, a je ta gospod (pokaže na gledalca 2) vaš mož? A ste slišali, kaj sem vas vprašal!

GLEDAJKA 2: Joj, kaj vpijete?

GLEDALEC 2: Zakaj motite mir? A ne znate odnehati? A se vi sploh znate obnašati?

GLEDALEC 1: Preveč vprašanj ste postavili. Nisem si vseh zapomnil. Prosim, če jih ponovite. Po vrsti, prosim.

GLEDALEC 2: Nehajte že enkrat težiti!

GLEDALEC 1: Oprostite, gospod, ampak jaz ne vidim razloga, da bi se vi razburjali. Kvečjemu jaz!

GLEDALEC 2: Dajte, no, ne bodite tako težki.

GLEDALEC 1: Vi ste nekam nervozni, se mi zdi. Za take ljudi ni dobro, da hodijo v video klub. V savno bi morali iti. Resno vam pravim.

GLEDALEC 2: Gospod, zadnjič vas opozarjam...

GLEDALEC 1: Opozarjate me, pa kaj? Kaj dandanes pomenijo opozorila? Nič. Se strinjate z mano?

GLEDALEC 3: A veste, kaj, a bi...

GLEDALEC 1: Kaj? Mogoče: tišina tam? To vem.

GLEDAJKA 1: Mislim, da je tu postalo nevzdržno.

GLEDALEC 1: Istega mnenja sem. Vidite, gospodična, končno sva istega mnenja. A ni to lepo?

(Vsi zrejo dalj časa v točko, le gledalec 1 bi hotel nadaljevati pogovor, vendar ne ve, v katero smer; ko vidi, da ga ignorirajo, se tudi on zazre v točko.)

(Daljši premor.)

GLEDALEC 1: Fantje, a ste opazili, da smo moški v večini? Niste? Če niste vi, se pravi, vidva, sem pa jaz. Toliko za informacijo. (Zre v točko.) Ta film na ekranu... Vidite, ta film se ne more gledati na video posnetku in video ekranu, ker so ga snemali za filmsko platno. (premor) Ta film je dolgočasen. Nobene akcije. Mislim, da je zgrešen v sami osnovi. No, prosim vas, pogledjte, kateri igralci nastopajo? Kako so sploh dobili vloge? A mislite, da ne vem. Režiser je vse nategnil. Najprej vse ženske, potem pa moške. Dandanes so

režiserji biseksualci. Če si samo ženska ali samo moški, ne boš zrežiral filma, da se sfukaš ne. Verjemite mi. Če nisi tak, nimaš navdiha.

GLEDAJKA 1: Prosim vas! Zakaj nas motite?

GLEDALEC 1: Grem takoj staviti za kolikor koli in karkoli hočete, da se bo ta film končal, ko bo zmanjkalo traku na video kaseti. (gledalki 2) Gospa, vi ste pa nekam molčeči? Me slišite? Gospa, se vam ne zdi, da ste nekam molčeči? Kar tiho je. Samo molči. Ženske, ki bi tako dolgo molčala, še nikoli nisem srečal. (Gledalec 2 ga jezno pogleda) Prav, prav, saj gledam. Kar manipulirajte z mano. Diktatorji. Mislite, da nasedam tem novim medijem kot vi? O, ne, ne. Hočete me prisiliti, da gledam film, čeprav ga jaz nočem. Kaj mislite, da smo na Gulagu? V vojski? Mučite me. Se zavedate, da me mučite? Rablji, jaz ne bom vaša žrtev, ne, ne. Uprl se bom. Upiram se. Upiram se, upiram se. Upiram se, upiram se. Me slišite, kako se upiram?

GLEDALEC 2: (vstane in ga udari s pestjo)

GLEDALEC 1: (pade na tla)

GLEDALEC 2: (popolnoma nekontrolirano udarja po gledalcu 1)

GLEDALEC 1: Tepite me, tepite! Razbijte mi gobec!

GLEDALEC 2: (se usede nazaj in zre v točko)

GLEDALEC 1: (vstane) Naj vas bo sram. Mene ta nasilnež napada, vi pa se obnašate, kot da se nič ne dogaja. Kar glejte film, kar glejte ga. To vam ne bo spremenilo vašega strahopetnega karakterja. Če bi me ubil vi ne bi niti trepalnico premaknili. Poglejte, moj zob. Zob mi je zbil. Meni nihče ne bo zbijal zoba! (Prime gledalca 2 in ga skuša udariti, vendar ga gledalec 2 prehitil: nato se usede nazaj in zre v točko.)

(Daljši premor.)

GLEDALEC 1: (gledalki 1) Oprostite, a redno zahajate v video klub?

GLEDALEC 2: (vstane) Gospod, prosim vas, da v tem trenutku zapustite dvorano!

GLEDALEC 1: Kaj je? A vam ni bilo dovolj, da ste me dvakrat in večkrat udarili, sedaj pa hočete, da še odidem?

GLEDALEC 2: Ste slišali?

GLEDALEC 1: Kaj?

GLEDALEC 2: (kaže z roko proti izhodu) Da se poberete in zginete ven!

GLEDALEC 1: A, ne, ne, drugače ste rekli...

GLEDALEC 2: Ven!

GLEDALEC 1: A tako?

GLEDALEC 2: Tako!

GLEDALEC 1: Ste mogoče vi šef tega oddelka? Prav, prav. Potem bom moral res oditi. Vendar si zapomnite, da bom šel s težkim srcem. (Užaljeno odide.)

GLEDALEC 2: (se usede in zre v točko)

(Krajši premor.)

GLEDALEC 3: Niste ga smeli kar tako. Mislim, da to ni bil pravi način.

GLEDALEC 2: Veste kaj? S takimi moraš na tak način. Drugače ne gre.

GLEDALEC 3: Vseeno ni bilo lepo.

GLEDAJKA 2: Jaz tudi mislim, da ni bilo prav tako grobo ravnati z njim.

GLEDAJKA 1: Gospod je prav ravnal. Kaj niste videli, kako je bil vsiljiv in siten, kako nas je nadlegoval? Saj sploh ni gledal filma.

(V nadaljevanju nihče ne zre v točko.)

GLEDAJKA 2: A niste slišali, da je pozabil očala? Zato ni gledal.

GLEDAJKA 1: O, ja, to je bila samo pretveza. On vidi kot sokol!

GLEDALEC 2: Prosim vas lepo, verjemite mi, da sem to storil s težkim srcem. Res sem. Ampak, zaradi ljubega miru, ki ga nismo imeli, sem moral.

GLEDALEC 3: Verjamem vam, ampak vseeno...

GLEDAJKA 2: Saj ni bil, ne vem, kako bi rekla, mislim, meni je bil celo simpatičen...

GLEDAJKA 1: O, gospa, prav nesramno se je vedel. Vam je bilo lahko, ker niste sedeli zraven njega. Mene pa je ščipal, da sem kar cvilila.

GLEDALEC 3: Gospodična, to pa ni res! Ne krivite človeka po nedolžnem. Vse, kar je prav, je prav. Sedim zraven vas in nisem slišal nobenega cviljenja. Ne bom dovolil, da govorite neresnice, ker sem pravnik.

GLEDAJKA 1: Prav gotovo ste v penziji.

GLEDALEC 2: No, no, nehajte, nismo prišli sem, da bi se prepirali. Zato prav gotovo nisem kupil vstopnice.

GLEDAJKA 1: Ampak jaz sem resnično cvilila, ščipal me je.

GLEDAJKA 2: No, no, mlada gospodična, pa ne boste rekli, da vam ni ugajalo.

GLEDAJKA 1: Kako si drznete! Uh!

GLEDALEC 2: Ne prepirajta se.

GLEDAJKA 1: Da take dame hodijo v video klub in si dovoljujejo take izraze, uh!

GLEDALEC 3: Kot pravnik vam svetujem, da se nehata prepirati z dotično gospo, ker nimate prav.

GLEDAJKA 1: Jaz da nimam prav?

GLEDALEC 3: Na žalost ne. Pa pustimo to in se vrnimo h gospodu, ki ste ga (gledalcu 2) vi...

GLEDALEC 1: (se vrne) Po pivo sem šel.

(Vsi se zazrejo v točko.)

GLEDALEC 1: In sem se vrnil. (Se usede.) Oprostite, a sem se dolgo obiral? Prav gotovo sem veliko zamudil? Kaj ko pa je bila vrsta za pivo. Ljudje so danes neverjetno žejni. Kar na dušek ga zvrnejo in potem takoj naročijo drugo pivo, mi pa zadaj čakamo in se jezimo. Ne morem razumeti, kako ga lahko kar tako na dušek. Jaz ga ne morem, priznam. Poglejte, malo potegnem, potem zadržim v ustih, pogledajte tako. (Pokaže in pogoltne.) Potem pa pogoltnem. Vidim, da me nočete poslušati. Kaj mislite, da sem črna ovca, ali

kaj? Kaj sem vam storil? Prosim vas, povejte mi, kaj sem vam storil? (gledalki 1) Boste malo piva?

GLEDAJKA 1: Ne, hvala.

GLEDALEC 1: Hoteli ste reči, da bi se okužili, če bi se dotaknili moje steklenice? To ste hoteli reči?

GLEDAJKA 1: Ne, na to niti pomislila nisem.

GLEDALEC 1: Lažete. Vsi po vrsti lažete. (Zre v točko. Klokota s pivom.) Rekel sem: lažete. Me slišite? Vi lažete. Prav, prav.

GLEDAJKA 2: (vstane in odide)

GLEDALEC 1: Kam pa greste, gospa? Vas film več ne zanima? Kar odšla je. Si morete misliti? Odšel je. (gledalcu 2) Gospod, kaj vi menite o tem?

GLEDAJKA 1. (vstane in odide)

GLEDALEC 1: Gospodična. Gospodična! Kaj pa vi? Zakaj odhajate? Saj še ni konec. Poglejte. Sedaj je najbolj napeto. (gledalcu 3) Gospod, kaj jima je? Zakaj sta odšli?

GLEDALEC 3: (vstane in odide)

GLEDALEC 1: Tudi vi? Prav. Vem, da bojkotirate. Mislite, da bom tudi jaz odšel. Pa ne bom. Ne, ne. (gledalcu 2) Zakaj pa vi ne greste? Aha, že vem. Tu ste za stražo. Ko bi odšel, bi takoj stekli in jih obvestili, da se lahko vrnejo. Pa ne bom odšel!

GLEDALEC 2: Nisem lačen.

GLEDALEC 1: Prosim?

GLEDALEC 2: Pravim, da nisem lačen. In prosim vas, glejte že enkrat v ekran in molčite.

GLEDALEC 1: Prav, prav.

(Krajši premor.)

GLEDALEC 1: Ni lačen. Pravi, da ni lačen. Kaj me briga, če on ni lačen. Poslušajte vi, mene ne briga, če vi niste lačni. Zaradi mene ste lahko. Vprašal sem, zakaj so...

GLEDAJKA 2: (se vrne s sendvičem, usede se in zre v točko)

GLEDALEC 1: A taka je ta reč? (gledalcu 2) A boste en požirek piva? Tudi vi ne? Prav. Potem pa govorijo, da smo ljudje sebični. Ko pa si ne vzamemo niti tistega, kar nam je ponujeno.

(Daljši premor.)

GLEDALEC 1: Kdaj bo tega konec? (gledalki 2) Gospa, a je sendvič dober, okusen?

GLEDAJKA 2: Je.

GLEDALEC 1: Sem kar mislil. A ste videli tisto gospodično in tistega gospoda? Za vami sta odšla.

GLEDAJKA 2: Nikogar nisem videla.

GLEDALEC 1: To ni nikakršen odgovor, gospa!

GLEDAJKA 1 in GLEDALEC 3: (se vrmeta, oba imata arašide; usedeta se, vendar zamenjata sedeža, tako da je gledalec 3 ob gledalcu 1)

GLEDALEC 1: (gledalcu 3) Mislite, da nisem opazil. A mislite, da nisem?

GLEDALEC 3: Kaj to?

GLEDALEC 1: Da sta zamenjala sedeže. A me imata za neumnega, ali kaj?

GLEDALEC 3: Kdo to pravi?

GLEDALEC 1: Vi pravite.

GLEDALEC 3: Jaz nisem nič rekel, mladenič, in ne vpijte name. Gospodična me je prosila, da bi zamenjala sedeža in sem ji ustregel.

GLEDALEC 1: In veste, zakaj je to hotela?

GLEDALEC 3: Ne vem in me ne zanima.

GLEDALEC 1: To je storila, ker ni hotela več sedeti ob meni. In kaj sem ji storil? Vprašam vas, kaj sem ji storil?

GLEDALEC 3: Ne vem.

GLEDALEC 1: Nič ji nisem storil, to je! Postavil sem ji nekaj vprašanj, na katera je mrzovoljno odgovarjala. Sem jaz kriv, če so ljudje odtujeni med seboj in ne najdejo stika. Sem jaz kriv, ker so tako zaprti vase? Ne, ne, niti najmanj. Zato zahtevam, da zamenjata sedeža. (Se usede in zre v točko, nekaj časa žlampa pivo) Še vedno nista zamenjala? (gledalki 1) Gospodična, a bi mi prinesli še eno pivo prosim.

GLEDALECA 1: (vstane in prinese pivo)

GLEDALEC 1: Hvala.

(Daljši premor ob žlampanju piva, luščenju arašidov in žvečenju sendviča. Vsi zrejo v točko.)

GLEDALEC 1: (si natakne očala) O, to je že bolje.

GLEDALEC 2: (pogleda gledalca 1 in ga nekaj časa opazuje)

GLEDALEC 1: Kaj me gledate? Ne me tako gledat.

GLEDALEC 2: A niste prej trdili, da nimate očal?

GLEDALEC 1: Sem.

GLEDALEC 2: Za nos ste nas vlekli. (Napade gledalca 1 in mu vzame očala.)

GLEDALEC 1: Ampak, kaj si dovolite...

GLEDALEC 2: (spravi očala v žep) Tako. Če jih do zdaj niste imeli, jih ne boste niti teh nekaj minut, ki so do konca filma.

GLEDALEC 1: Ampak, vrnite mi očala. Jaz hočem videti konec filma.

GLEDALEC 2: Res? Pa si ga oglejte drugič, ko mene ne bo v tej dvorani.

GLEDALEC 1: Kdaj pa bo to?

GLEDALEC 2: Informirajte se pri blagajni.

GLEDALEC 1: Nesramni ste, da veste. (Zre v točko. Premor.) Jaz sem se rodil pameten. Hočete, da vam povem svojo žalostno življenjsko zgodbo?

GLEDALEC 3: Ne.

GLEDALEC 1: Ne? Zakaj ste se pa prav vi prvi oglasili? Morda zato, ker ste najstarejši med nami, ali kaj?

GLEDALEC 3: Prosim vas...

GLEDALEC 1: Ne, ne, nobenega opravičila ne sprejemem. To morava razčistiti.

GLEDALEC 3: Kje pa?

GLEDALEC 1: Ne delajte se neumnega, gospod, vendar! Ali me imate vsi, ki ste tu, za norca? Pa kaj sem vam storil, da me zajebavate? Ali sem vam kaj storil, vas sprašujem? (Poklekne na tla in joka.) Kaj sem vam storil?

GLEDALEC 2: Nепrepričljivo jokate, mladenič.

GLEDALEC 1: A res? (Ponovno joka in se trudi, da bi bil prepričljiv) A je bilo sedaj bolj prepričljivo?

GLEDALEC 2: Bolj, vendar ne dovolj, Predlagam vam, da odnehate.

GLEDALEC 1: (se usede in zazre v točko, obenem pije pivo) Odnehal sem.

(Krajši premor.)

GLEDALEC 1: (gledalcu 2, ne da bi se ozrl) Vrnite mi očala.

GLEDALEC 2: Ko bo konec filma, sem rekel.

GLEDALEC 1: To ni res. (Premor.) Sovražim politiko. Hočete, da vam povem svojo žalostno življenjsko zgodbo? Prosim vas, kako naj gledam film, ko pa nimam očal?

GLEDALEC 3: (izvleče iz žepa arašide in jih lupi)

GLEDALEC 1: A mi daste enega?

GLEDALEC 3: Ne.

GLEDALEC 1: Egoist stari! Samo nase gledate. Jaz pa vam dam pivo, da si malo poplaknete. (vsem) Res nočete slišati moje žalostne življenjske zgodbe?

VSI: Nočemo!

GLEDALEC 1: Pa jo bom povedal! Vi pa jo boste morali poslušati. Tako. (gledalki 1) Prinesite mi, gospodična, še eno pivo.

GLEDALEK 1: Saj še tega niste spili.

GLEDALEC 1: In kaj potem? Pripoved o moji žalostni življenjski zgodbi bo dolga.

GLEDALEK 1: (vstane in odide)

GLEDALEC 1: In ne hodite dolgo, ker vas ne bom čakal. Bom kar začel pripovedovati.

GLEDALEK 1: (se kmalu vrne in prinese gledalcu pivo)

GLEDALEC 1: Hvala. Torej, najprej, za uvod, vam bom povedal, da je največja tragedija mojega življenja v tem, da me nikoli niso odkrili Amerikanci. In kakšen talent sem bil. Saj sem še, ampak...Niso me še odkrili. Najbrž me tudi ne bodo. Pa nič zato. Mogoče me pa bodo. Kdo ve. Če bi jaz hotel, da me odkrijejo, bi me odkrili. Pa sem se skrival. Mislite, da jim bom dovolil, da me z lahkoto odkrijejo, ne da bi porabili cent. Ne, ne, nisem tako neumen. Če me hočejo najti, naj tudi pošteno plačajo. Saj imajo denar.

GLEDALEK 2: (vstane in odide)

GLEDALEC 1: (gledalcu 3) A greste stavit, da je šla tista gospa po še en sendvič?

GLEDALEC 3: Ni res.

GLEDALEC 1: A greste stavit?

GLEDALEC 3: Jaz nikoli ne hazardiram.

GLEDALEC 1: Kdo pa govori o hazardiranju, človek? Rekel sem, če bi šla stavit.

GLEDALEC 3: To je isto.

GLEDALEC 1: (gledalcu 2) Kaj pa vi? Greste stavit?

GLEDALEC 2: Z veseljem. (Da roko.) Jaz tudi mislim, da bo prišla s sendvičem.

GLEDALEC: Tudi? Potem pa nimava kaj stavit.

GLEDALEC 2: Očitno.

GLEDAJKA 1: Gospa je šla po limonado.

GLEDALEC 1: Aha, gospodična, greste stavit, da ni šla...

GLEDAJKA 2: (se vrne z limonado in se usede)

GLEDALEC 1: Pa je res šla po limonado. (Zre v točko.) Vam nisem povedal svoje žalostne življenjske zgodbe? Ne, nisem.

GLEDALEC 3: Mene sploh ne zanima.

GLEDAJKA 1: Mene tudi ne.

GLEDALEC 2: Mene najmanj.

GLEDALEC 1: Pa vam jo bom povedal! Rodil sem se v srednje premožni družini, bil sem prvi otrok, imam še eno sestro in oba starša, enega starega očeta; osnovno šolo, gimnazijo in višjo komercialno šolo sem obiskoval v kraju, kjer sem se rodil. Zaposlen sem v izvozno uvoznem podjetju že dve leti. Osebni dohodek je dober. Otroštvo, puberteto, mladost, študentska leta sem preživel brez kakršnihkoli pretresov in dogodkov, vojaški rok sem odslužil, redno hodim na orožne vaje. Kmalu se bom poročil, če bom našel žensko svojih sanj. Toliko. A ni moje življenje žalostno?

GLEDAJKA 2: (joka)

GLEDALEC 1: Gospa, nič ne jokajte. Saj je še dosti bolj žalostnih življenj, kot je moje.

GLEDAJKA 2: Tako nesrečno se je končal film.

GLEDALEC 1: Kaj? Filma je konec? Zdi se mi, kot da bi se začel pred petimi minutami.

GLEDAJKA 2: (se pomiri) Koliko je ura?

GLEDALEC 2: Pol enajstih.

GLEDAJKA 2: Tako pozno. Jaz grem spat. (Vstane in odide.) Lahko noč.

VSI: Lahko noč.

GLEDAJKA 1: Jure, ti ugasni TV. Nocoj si ti na vrsti.

GLEDALEC 1: Se mi zdi.

GLEDALEC 2: Pa se menda ne bosta spet pričela prepirati?

GLEDALEC 1 in GLEDALKA 1. Ne bova, očka.

GLEDALEC 3: Bo pa dedek ugasnil TV, kot vedno. (Vstane in stopi proti dvorani, kot da bi ugasnil TV)

GLEDALEC 2: Jure, danes nisi bil tako dober kot zadnjič. Zdi se mi, da si se začel ponavljati.

GLEDALEC 1: Pivo mi je stopilo v glavo. Proti koncu sem zgubil tempo, to moram še popraviti, mislim, razporediti moči. Ampak, foter, tisto klofuto ti bom vrnil.

GLEDALEC 2. (se zasmije) Oprosti, ni bilo namerno. Kdo je naslednji? Kdo bo jutri motil program?

GLEDALEC 3: Ha, to sem pa jaz. Pripravite se.

Ljubljana, 1985